

"מאורות שלום"

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד שבת קודש פרשת שפטים		
ד' אלול התשע"א שנה ה' – גליון 258		
נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה		
זמני הדלקת הנרות ומוצ"שק - מוצ"ש		
קרית ארבע	18:32	19:38
ירושלים	18:27	19:38
באר שבע	18:41	19:37
תל אביב	18:43	19:40
לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל		

מאורות הפרשה - הדרר לתשובה

מאורות רבותינו זיע"א

"מי האיש אשר בנה בית זודש ולא זזנכו יכך וישב לביתו" [דברים כ, ה]
בידוע ומן המפורסם שלפני היציאה למלחמה קוראים השוטרים למי שבנה בית חדש ולא חנכו ולמי שנטע כרם ולא חללו ולמי שארש אשה ולא לקחה ללכת ולשוב לביתו. מדוע? האם יש כאן משום מניעת עגמת הנפש כדברי רש"י [שם] או שמא מסיבה אחרת, החושפת אותנו אל עומק טבעו של האדם, שמצד הרצון הפנימי הנטוע בשורשו, רוצה הוא להיות דבוק בהקב"ה, לשמוע בקולו ולקיים מצוותיו, אלא מה יעשה ומלחמה יש לו בתמידות עם טבע הבשר שבו, וכל תאוותו להמשך אחר תאוותיו הגשמיים. אשר על כן, לבו לא למלחמה ביצרו בקביעות, ובזמן של חולשה עלול הוא לנוס כהרגלו וחלילה יניס אחרים. אך הנה, כאמרנו שאין לך אדם שאינו רוצה בתשובה אמיתית, והריחו בונה בית חדש. בית של קדושה וטהרה, אמונה וחוזק בקיום המצוות, והוא כלוחם בשדה הקרב שחייב להיות מרוכז במלחמה ולא להיות טרוד בעניינים אחרים, היא הסיבה שאמרה התורה ישוב לביתו הרוחני החדש שהולך ונבנה. היינו, שדרך התשובה שהולך הוא בה, מחייבת מיעוט בענייני העולם הזה. כלומר, ישוב לביתו הראשון, יום ביאתו לעולם שאז ניטעה בו נשמה טהורה. אך אם ח"ו ימשיך בחיי היום כפי שהם ובכוח ההרגל, עלול הוא ליפול ברשת הצר והאויב, "פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו", משום שלא שם את מלוא כוחו ומחשבותיו אל התשובה בטרם ימים באים. וכמאמר הגמרא [ב"ב, ט"ז]. "הוא שטן הוא יצר הרע הוא מלאך המות", שאם לא ינצחו הרי הוא הנוטל את נשמתו, וחובה קדושה היא על כל אחד ואחד מישראל לעשות ככל יכולתו למעט את עניני העוה"ז בידעה "כי תצא למלחמה על איבך", [דברים כ, א] והסייעתא דשמיא בודאי תאיר לו דרכו, וכדברי הרמב"ם (הלכות מלכים ז, טו): ... ומאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרונו מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה...". וכן ראינו בדברי רבנו בחיי בן אשר [תלמיד הרשב"א (נפטר סמוך לשנת 1340)] "והנה הדברים האלה, הבית והכרם והאשה, הם חמדת בני אדם, והם סבה למשוך הלב ולהיות המחשבה טרודה בהם, ונמצאו יוצאי המלחמה שאין לב אחד מהן במלחמה אלא בביתו או בכרמו או באשתו, ועל כן תצוה התורה שישובו לביתם, שאין ליוצאי המלחמה תועלת בהם אלא נזק גדול" [דברים כ]. הנה אנו בתחילתו של חודש אלול, הרחמים והסליחות, יחד נגביר עוז וחיל רב ניקח לעמוד על נפשנו מול יצרנו הרע, נחזק את מעשינו הטובים ונלחם מלחמת חרמה בהרגלי התאוות למען אשר נבוא אל יום הדין הגדול והנורא בתשובה שלמה כרצונו ובוראנו אכ"ר.

ולא תקים לך מצבה אשר שניא הוי"ה
אֱלֹהֶיךָ (טז כב). ה'מצבה' הוא קיום והעמדה במדריגה אחד, והזוכה לזה כמו האבות ויעקב שקראו הקב"ה אל (בראשית לג כ. מגילה יח.), שזכה לאצילות, עשה 'מצבה' קיום והעמדה, תמיד עומד במדריגה אחד, יהיה אחד ושמו אחד (זכריה יד ט), אנא בחד קטירא אתקטירנא ביה בקב"ה (זוהר ח"ג רפ"ח.), איהו וחיהי חד בהון, איהו וגרמוי חד בהון (תיקו"ז ג:), אמנם תורה הניתנה לנו מתחלת מבי"ת ב'ראשית סוד ב'ריאה (לק"ת ריש בראשית), מזהרת 'ולא תקים לך מצבה' שכן ענפי השכינה אבן הקדוש, המתפשטת לבריאה יצירה עשיה, עולה ויורדת כפי צורך הבירור וכפי מעשיהם של ישראל. ולפעמים מסתלקין הארות מחמת פחד הפגם של עונות, ולכן אסור לעשות 'מצבה' וקיום בבחינות אור המתפשט לבריאה יצירה עשיה, והכל כנודע לעובדי השם באמת, ומי שעומד על מעמד אחד [בב"ע] כבהמה נחשב, ואינו יודע מטעם תורה ועבודה, וזהו 'אשר שניא יהוה אלהיך' כי השכינה עולה ויורדת בזכות ישראל להגן עליהם ולשמרם, ומלאת כל ארעא 'מלא כל הארץ כבודו' (ישעיה ו ג).

('אוצר החיים' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 לתרומות – ח"ן בנק הדואר 20033243
ניתן להקדיש עלונים ושיעורי תורה ללא שום תמורה

דוא"ל - info@ohrshalom.net

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

"לא תטה משפט"

אמר רבן שמעון בן גמליאל:
לעולם אל תזלזל בדין כי הדין הוא משלוש
רגלי העולם שאמרו חכמים: על שלושה
דברים העולם עומד על הדין ועל הצדק
ועל השלום. וכשאדם מזלזל בדין מזעזע
הוא את העולם כאילו בועט ברגל העולם
ומזעזעו.

צָדֵק צְדָק תְּרִדְךָ לְמִשְׁן תִּזְוֶיָה וְיִרְשֶׁתָּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוֹיָה אֱלֹהֶיךָ נְתָן
לְךָ (טז כ) צריך להבין למה כתוב שתי פעמים 'צדק צדק'. אלא אפשר לומר
שזה ידוע מחכמז"ל (במדב"ר יח כא) שאותיות מנצפ"ך הכפולות מוכנים
לגאולות, הכפ"ן בהם נגאל אברהם אבינו מאור כשדים כמ"ש 'לך לך
מארצך'. וכפילות הממ"ן נגאל יצחק מפלשתים כמ"ש 'לך מעמנו כי עצמת
ממנו מאוד'. וכפילות הנונ"ן נגאל יעקב אבינו מעשו ולבן 'הצילני נא מיד'.
וכפילות הפא"ן נגאלו אבותינו ממצרים 'פקד פקדתי אתכם'. וכפילות
הצד"ק נשמר לגאולה האחרונה כמ"ש 'צמח צדיק' (ירמיה כג ה). וזה ידוע
בשם האר"י החי הקדוש זיע"א, שאם היו בני ישראל במצרים כמנין ארבע
מאות שנה, לא היה עוד שום גלות, ותיכף ומיד היה הגאולה האמיתי ולא
היו לנו שום צרות. אבל כאשר 'לא יכלו להתמהמה' (שמות יב לט) אפילו
רגע יותר, וא"כ היו במצרים רק כמנין רד"ו שנים, ונחסר מארבע מאות מאה
ותשעים שנים, וזה צריכים להשלים ולתקן אותם, וכאשר יהיה התיקון אז
יבא המלך המשיח לגאול אותנו, ולא יהיה עוד יותר שום גלויות ושום
צרות, רק גאולה אמיתי ויבא המלך המשיח משה רבינו ע"ה עם אליהו
הנביא במהרה אכיה"ר. וזה אמר הפסוק 'צדק צדק תרדף' שצריך לתקן את
השני צדי"ק וכאשר אנחנו נתקן אותם, אז 'למען' בגימטריא מאה ותשעים,
יהיה התיקון הק"צ שנים שנחסר מגלות מצרים ויהיה ע"ז הגאולה האמיתי,
והאיך אפשר לתקן אותם ע"י 'למען תחיה' בגימטריא תר"ג, שתקיימו אותם
בשלמות, ואז יהיה 'וירשת את הארץ אשר ד' אלוך נתן לך' שיהיה גאולה
השלמה בב"א. (מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא)

מאורות סיפורי חסידים - פסס דין משמים

פעם אחת נשאל ה"חזון איש", שאלה שלא הייתה מעשית, וסירב להשיב. תשובתו לשואל הייתה [בערך] בזה הלשון: "טוב מאוד שאתה
רוצה לדעת את הכל, אבל כיון שאין זו כעת הלכה למעשה אצלך, קשה להשיב." הוסיף וביאר: "הרי התורה היא מן השמים וכיצד יכול
בן אדם להבינה בשכלו הדל והמוגבל? וכמו כן, היאך יכול דיין שהוא רק בשר ודם לדון דין תורה. אולם על כך נאמר "אלקים נצב בעדת
א-ל" (תהלים פב), ויש לו סייעתא דשמיא, ובזכות זו הוא יכול להבין ולדון דין אמת. אבל ברור שהסייעתא דשמיא ניתנה לאדם רק
כאשר עליו להכריע הלכה למעשה. מה שאין כן כשהדבר אינו נוגע למעשה, אין מסייעים לו מן השמים ושוב לא יוכל להבין את הדבר על
בוריו. כדי לסבר את האוזן, הוסיף החזון איש, וסיפר: מעשה באדם אחד שקרא לחברו לדין תורה לפני אחד מגדולי ישראל. לפני שנענה
לבוא להתדיין בפני הרב, רצה האיש לברר אם טובים הם סיכוייו לזכות בדין. לצורך זה הקדים והתייצב בפני הרב עם חבר אחר ועשו את
עצמם כאילו הם בעלי הדין האמיתיים. כל אחד מהם שטח את טענותיו, האיש טען את טענותיו הוא, וחברו טען את כל מה שיכול לטעון
בעל דינו שלו. לאחר ששמע הרב את הצדדים וזיכה את האיש, הלך האיש וקרא לבעל דינו להתייצב עמו לדין בהיותו בטוח שהוא יזכה
בדין. למרבה הפלא פסק הרב, לאחר ששמע את טענות הצדדים, להיפך ממה שפסק בדיון הקודם וחייב את מי שיצא זכאי בדיון הקודם.
מאליו יובן מה גדולה היתה תדהמת האיש. עמד ושאל את הרב לפשר הדבר. כיצד יתכן, שאתמול זיכה אותי הרב, ואילו היום חייבני, אף
על פי שחזרנו שנינו על אותן הטענות דאתמול? השיב הרב ואמר: הרי כפי שמתברר עתה, השאלה דאתמול לא היתה שאלה "למעשה",
לפיכך לא היתה לי אתמול סייעתא דשמיא בעריכת פסק הדין. על כן פסקתי בשכלי בלבד ובאמת טעיתי. היום, כשהשאלה באה לפני
כשאלה הנוגעת למעשה - דין תורה אמיתי יש כאן, ועל כן סייעו לי מן השמים ופסקתי לאמיתיה של תורה ["חיים שיש בהם"]

העלון יוצא לעילוי נשמת

משה בן יוסף	נעמי בת חיים	שרה בת חיים	אברהם בן חיים	ציון בן אברהם	עזרא בן יוסף	אברהם בן יוסף
ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל

ניתן להקדיש עלונים ושיעורי תורה ללא שום תמורה – צור קשר בדוא"ל - info@ohrshalom.net